

Reactie van de FME op het ontwerp-Bal

Geachte heer, mevrouw,

Met grote belangstelling en waardering hebben wij de consultatieversie van het Bal gelezen. Wij denken dat het doel om (tezamen met de andere drie AMvB's) te komen tot meer overzichtelijke en meer compacte regelgeving zeker binnen bereik is. Wij zien uit naar de nog ontbrekende delen, met name bodem en geluid.

Het is nog een AMvB 'in aanbouw' met als gevolg dat meerdere onderwerpen nog niet geheel duidelijk zijn, of niet geheel uitgekristalliseerd waarvoor alle begrip, maar bij een aantal punten zal naar ons idee onduidelijkheid ontstaan als dat niet meer helder wordt geformuleerd. Wij vragen daarvoor aandacht en zijn uiteraard ook bereid om daar verder over mee te denken.

- Art. 2.2: in de art.gewijze toelichting staat onder meer dat voor stofhinder en voor transportbewegingen geen rijksregels zijn opgenomen en dat deze belangen kennelijk daarom ook niet meer in de opsomming staan maar ook voor geluid, trilling en licht gelden geen rijksregels dus is de vraag waarom deze punten dan wel in de opsomming staan. Daar bestaat bij ons trouwens geen bezwaar tegen maar het zou (als het blijft staan) mogelijk beter toegelicht kunnen worden, temeer omdat (het beperken van) lichthinder wel wordt genoemd maar niet het belang van duisternis en van het donkere landschap waar toch wel een overlap tussen zit.
Wel hebben wij grote moeite met de passage in de 3^e alinea "Bovendien kunnen voor het waarborgen van deze belangen op decentraal niveau regels worden gesteld". Ten eerste is onduidelijk of 'deze belangen' betrekking hebben op de belangen die worden genoemd in art. 2.2 Bal, of die daar juist buiten vallen. Ook is onduidelijk welke dan de grondslag is voor deze bevoegdheid. Hoe dan ook is beide ongewenst: als er landelijke regels zijn, wordt het wettelijke systeem geheel onduidelijk als daar lokaal weer van alles over geregeld kan worden en als er geen landelijke regels zijn volstaat de wettelijke zorgplicht. Verzoek om deze passage te laten vervallen omdat deze meer vragen oproept dan beantwoordt.
- Art. 2.10: In de paragrafen 2.3.3 en 3.1 van de artikelsgewijze toelichting in de NvT wordt uiteengezet dat het doel van de specifieke zorgplicht – een nieuw instrument onder de Omgevingswet – er met name is om te voorkomen dat de regulering van activiteiten tot in detail uitgeschreven zou moeten worden: deze directe regulering beperkt zich tot de hoofdzaken waarbij de specifieke zorgplicht als vangnet dient voor de verplichting tot het treffen van maatregelen die eigenlijk vanzelfsprekend zijn, althans zouden behoren te zijn. Deze specifieke zorgplicht is daarmee bedoeld als het complement van de algemene zorgplicht zoals deze onder meer thans in het Act.besluit is opgenomen en dat juist dient als vangnet voor situaties die niet als activiteit of als milieugevolgen daarvan in het Act.besluit zijn beschreven. Tot op zekere hoogte kan wel met die gedachtegang worden meegegaan. Een ongelukkige passage is de eis in deze opsomming dat 'geen significante verontreiniging wordt veroorzaakt'. Van het begrip 'significant' wordt geen duidelijke begrenzing aangegeven, terwijl daar geheel verschillend over kan worden gedacht. Betoogd kan worden (en dat zal zich zeker gaan voordien bij verzoeken om handhaving) dat bij een geurimmissie van 1 ou/m³, of een stofemissie van 5 mg/m³, sprake is van 'significante verontreiniging', terwijl dat waarden zijn die algemeen als resultaat van BBT kunnen worden beschouwd. Ook meer algemeen zal het aanleiding geven tot de meest afgrijselijke en oeverloze discussies, en rechters daar ook niets mee kunnen omdat ieder handvat ontbreekt terwijl wordt gesuggereerd dat het objectief vast te stellen zou zijn. De passage is ook overbodig want geen zinnig mens zal betogen dat in een situatie waarin naar verkeersopvattingen sprake is van 'significante verontreiniging' geen sprake zou kunnen zijn van overtreding van de zorgplicht. Het voorbeeld in de NvT (op p. 85 van het algemeen deel, de 'geschikte situering en uitvoering van een schoorsteen') komt niet erg overtuigend over. De eis dat er 'geen significante verontreiniging wordt veroorzaakt' kan er beter uit.
Los daarvan is het aan te bevelen om in de NvT op te nemen dat van overtreding van de

zorgplicht geen sprake kan zijn indien de algemene regels resp. de vergunningvoorschriften worden nageleefd. De NvT merkt wel op dat de voorschriften in het Bal meer beperkt zijn dan in het Act.besluit maar dat neemt niet weg dat voorzover die regels in het Bal worden nageleefd, er redelijkerwijs geen sprake kan zijn van overtreding van de zorgplicht. Dat is hetzelfde als thans in het Act.besluit is geregeld en te boek staat als 'uitputtend geregeld'. Maatwerk is de aangewezen route om daar in bijzondere situaties een mouw aan te passen. Mede door deze parallel (maatwerk is zowel mogelijk ter concretisering van de specifieke zorgplicht, alsook van de algemene zorgplicht) maar ook de parallel (met de algemene zorgplicht) dat er sprake kan zijn van evidente overtreding (direct handhaven) en minder duidelijke gevallen (afspraken of maatwerkvoorschrift) is sterk te overwegen om de algemene zorgplicht en de specifieke zorgplicht samen te voegen tot één begrip. Zij zijn niet elkaars complement maar er zit een grote overlap tussen beide. Het voorkomt daardoor ook discussies bij handhaving dat niet de specifieke maar hooguit de algemene zorgplicht zou zijn overtreden, of omgekeerd.

- Art. 2.11: Dit is een nieuw instrument. Met maatwerkregels kan in één keer voor een aan te wijzen gebied, worden afgeweken van de regels voor milieubelastende activiteiten, en lozingen op oppervlaktewaterlichamen en RWZI's binnen dat gebied. Het is niet duidelijk welke leemte in de bestaande (en te verwachten) situatie hiermee nu wordt opgevuld, en of het wel 'eenvoudig beter' is om wéér een nieuw instrument te gaan introduceren. Uit evaluaties van het Act.besluit is gebleken dat van de mogelijkheid tot het stellen van maatwerkvoorschriften een terughoudend gebruik wordt gemaakt en de NvT merkt ook al op dat wordt verwacht dat dit ook zal gelden voor de specifieke zorgplicht. In aanmerking genomen dat maatwerk op basis van het Act.besluit in de meeste gevallen betrekking had op 'geluid', en de specifieke zorgplicht daarop zelfs geen betrekking kan hebben, is inderdaad niet anders te verwachten dan dat maatwerkvoorschriften op basis van de specifieke zorgplicht weinig zullen voorkomen. Maatwerkregels treffen alle vergelijkbare activiteiten binnen het aan te wijzen gebied maar als dat aantal activiteiten binnen dat gebied beperkt is (hetgeen als regel het geval is) én maatwerkvoorschriften naar verwachting sowieso zelden zullen worden opgelegd, is het niet logisch om een a.v.v. vast te stellen dat de facto maar een handvol activiteiten reguleert. Daar is een a.v.v. niet voor bedoeld. Dit temeer vanwege de meer beperkte rechtsbescherming met betrekking tot een a.v.v. dan met betrekking tot een beschikking waardoor het 'wegbestemmen' op de loer ligt: het stellen van maatwerkregels kan immers evengoed van toepassing worden verklaard op bestaande situaties. Beter is dan ook om maatwerkregels niet op te nemen in het Bal of de introductie in ieder geval uit te stellen tot iedereen een beetje aan het Bal gewend is geraakt: dan kan uit de praktijk ook blijken of maatwerkvoorschriften met betrekking tot de specifieke zorgplicht echt van de grond gaan komen en zo ja of er inderdaad situaties zijn die zich lenen voor clustering. Dat art. 4.6 van de Omgevingswet een basis bevat voor maatwerkregels wil niet zeggen dat deze – in termen van het Bal – ook per se meteen moeten worden 'aangezet', de huidige motivering in de NvT komt evenzeer niet verder dan dat het 'soms misschien wel handig kan zijn'.
- Art. 2.12a/2.12b: in art. 12 Bal is duidelijk aangegeven dat op rijksniveau primair is vastgelegd wat de (meldingsplichtige) milieubelastende activiteiten zijn. Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de vergunningplichtige activiteiten in het Bkl. De NvT bij de artikelsgewijze toelichting op de art. 2.11 en 2.12 meldt terecht dat het zodanig ongewenst is dat dit bereik op decentraal niveau zou kunnen worden begrensd of uitgebreid, dat in die artikelen met nadruk is uitgesloten dat dit via maatwerk alsnog zou kunnen geschieden. Echter, in de art. 12.2a/12.b staat precies het tegenovergestelde. Op basis van art. 2.12a kan alsnog een melding verplicht worden gesteld voor activiteiten, waar dat op landelijk niveau niet als noodzakelijk wordt beschouwd. Waarom dat zou moeten wordt in de NvT niet duidelijk. Dat geldt in nog sterkere mate voor art. 12.2b, daarin is een bijna ongeclausuleerde mogelijkheid opgenomen tot een verbod om milieubelastende activiteiten te verrichten zonder een vergunning, waar dat op landelijk niveau niet is vereist, en dat nog wel bij omgevingsverordening waartegen geen bezwaar en beroep mogelijk is. Met name art. 12.2b

Bal is een doorkruising van al hetgeen wordt beoogd met de Omgevingswet zoals eenduidigheid, vereenvoudiging en overzichtelijkheid en is niet te rijmen met de uitgebreide evaluaties van het Act.besluit waarbij stapje voor stapje en uitgebreid is onderzocht voor welke milieubelastende activiteiten een vergunning nog zinvol of noodzakelijk moet worden geacht. Met art. 12.2b Bal wordt een bevoegdheid gecreëerd waar in de afgelopen 140 jaar nog nooit behoefde aan is geweest en waarvan de noodzaak niet is onderbouwd. Ook is het de vraag is wat een vergunningplicht dan toevoegt c.q. wat het bevoegd gezag dan 'in de vergunning zou willen zetten' omdat daarbij wordt uitgegaan van BBT terwijl dat ook al in de algemene regels staat. Of anders gezegd: wat voegt een vergunningplicht toe aan de bestaande mogelijkheden tot maatwerkvoorschriften of zorgplicht. Ook hier kan worden gezegd dat de Omgevingswet weliswaar daarvoor een basis biedt maar dat het wat vreemd is om dit uit te werken in een AMvB om de enige reden 'dat het is toegelaten'. Signalen uit de praktijk met betrekking tot de noodzaak kunnen daarvoor de enige incentive zijn, en die signalen zijn in de NvT niet te vinden. Zo deze er wel zijn, zouden deze in de art. 2.12a/2.12b geclausuleerd moeten worden opgenomen, op gelijke wijze als dat is geschied in art. 2.12c. Dan weet iedereen wat de reikwijdte is, en helderheid en overzichtelijkheid waren immers belangrijke doelen van de wet.

- Hoofdstuk 3 algemeen: De activiteit is bepalend voor de vraag of sprake is van vergunningplicht en het is dus van belang dat deze activiteit helder en eenduidig is beschreven. In een aantal afdelingen in Hoofdstuk 3 Bal is dat ook zo. Op veel plaatsen is dat niet het geval, daar wordt tot de activiteit mede gerekend een aantal werkzaamheden/installaties 'die er om een of andere reden een beetje bij horen'. Hoe dat moet worden bepaald, en tot hoe ver dat gaat, is onduidelijk. Een voorbeeld is art. 3.54 Bal: **Artikel 3.54 (milieubelastende activiteit)**

1. Het raffineren van aardolie en gas is een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 2.1.

2. Deze activiteit omvat ook andere milieubelastende activiteiten die worden verricht op dezelfde locatie die:

- a. hiermee rechtstreeks samenhangen, in technisch verband staan, en gevolgen kunnen hebben voor de emissies en verontreiniging, of*
- b. deze functioneel ondersteunen.*

Deze passage is in bijna alle afdelingen in hoofdstuk 3 Bal identiek toegepast. Zoeken op trefwoord levert bijna 90 treffers, nagenoeg alle binnen de artikelen maar helaas niet in de NvT.

In enkele regels duiken er daardoor meerdere compleet nieuwe begrippen op:

- **Locatie**

Daarvan wordt geen definitie gegeven. De NvT is daarin tegenstrijdig. In de toelichting op art. 2.8 Bal wordt bijvoorbeeld opgemerkt dat:

Met de locatie die in het artikel wordt genoemd, wordt de begrenzing van de milieubelastende activiteit bedoeld. Deze begrenzing van de activiteit zal bij aanvraag van de omgevingsvergunning door de aanvrager moeten worden aangegeven.

Elders worden andere definities van 'locatie' gegeven. Bij gasdrukmeet- en regelstations is dat de perceelsgrens, ook het voorbeeld met betrekking tot een grafisch bedrijf geeft aan dat aldaar met 'locatie' het gehele bedrijf wordt bedoeld. Evenzo de bedrijven met een IPPC-installatie waarover wordt aangegeven dat de locatie in de meeste gevallen overeenkomt met de feitelijke begrenzing van de inrichting zoals dat nu geldend recht is: de feitelijke situatie bij veel bedrijven met een IPPC-installatie is echter dat deze installatie maar een beperkt deel uitmaakt van de gehele inrichting dus die vooronderstelling is sowieso niet juist.

Verwarrend is daarnaast, dat in de Hoofdstukken 3 en 4 Bal ook her en der wordt gesproken van 'bedrijfslocatie' waarvan de artikelsgewijze toelichting van de NvT op p. 74/75 aangeeft: *Een bedrijfslocatie is een locatie waar bedrijfsmatige activiteiten in een zekere omvang en zekere begrenzing worden ondernomen. De reikwijdte van bedrijfslocatie is vergelijkbaar met die van een inrichting onder de Wet milieubeheer.*

- **Rechtstreeks samenhangen, in technisch verband staan, en gevolgen kunnen hebben**

voor de emissies en verontreiniging

Dit samenstel van criteria is kennelijk bedoeld als opvolger van het huidige criterium ‘technische bindingen’. Een eerste vraag is waarom dat dan niet op die manier is verwoord, maar met veel omhaal van woorden waardoor wordt gesuggereerd dat er ineens iets heel anders aan de hand is. Los daarvan leveren nieuwe termen als ‘rechtstreeks’ en ‘technisch verband’ interpretatie-discussies op waarbij het ongetwijfeld zo zal zijn dat er bij identieke situaties, door verschillende omgevingsdiensten anders geoordeeld zal worden over hetgeen binnen deze criteria valt. Ook de definitie in de begrippenlijst (Bijlage 1 Bal) schept weinig duidelijkheid.

Andere milieubelastende installatie: vaste technische eenheid waarin een of meer activiteiten en processen en ook andere op dezelfde locatie ten uitvoer gebrachte en daarmee rechtstreeks samenhangende activiteiten plaatsvinden die technisch in verband staan met die activiteiten en processen en gevolgen kunnen hebben voor de emissies en de verontreiniging, maar geen ippc-installatie

- Functioneel ondersteunen

Daarvan wordt in het geheel geen definitie of toelichting gegeven, maar zegge en schrijf één onduidelijk voorbeeld waarbij ook de vraag is waarin het onderscheidend is van het criterium ‘in technisch verband staan’.

Daarbij is de vraag wat nu eigenlijk de meerwaarde is. Het toevoegen van (mogelijk aanwezige) extra activiteiten aan de milieubelastende hoofdactiviteit heeft alleen zin, als vaststaat dat deze er inderdaad zijn én dat daar algemene voorschriften voor zouden moeten gelden dan wel dat deze extra activiteiten in het kader van een vergunning gereguleerd dienen te worden. De NvT geeft daarin weinig houvast: deze gaat slechts bij enkele hoofdactiviteiten in op de vraag wat daar dan onder zou vallen (met name bij de grafische en de landbouwprocessen) maar komt ook daar niet veel verder dan gemeenheden in de sfeer van “bijvoorbeeld” en “zoals”. Sterker nog: als bij de genoemde twee activiteiten wordt gekeken naar hetgeen volgens de NvT mede zou moeten worden gerekend tot de hoofdactiviteit, dan valt op dat de algemene regels geen betrekking hebben op de genoemde bijkomende activiteiten dus wat heeft dat dan voor zin.

Beter is dan ook om de gehele passages over bijkomende activiteiten te laten vervallen, nu is het een schot hagel dat nagenoeg op alle hoofdactiviteiten van toepassing is verklaard, zonder dat duidelijk is of bij al die hoofdactiviteiten sprake is van verbonden of ondersteunende activiteiten en zo ja of daar wel algemene regels of vergunningvoorschriften voor nodig zijn en zo ja of dat niet beter via maatwerk of de zorgplicht geregeld kan worden. Dit temeer omdat het Bal er van uit gaat dat met algemene regels alleen – bij een zekere activiteit – wezenlijke milieugevolgen van die activiteit behoeven te worden gereguleerd en uit niets blijkt dat met het weglaten van mogelijk verbonden activiteiten er zich grote ‘vergeten’ emissies zouden kunnen openbaren. Als op AMvB-niveau al geen zicht bestaat op de reikwijdte van een dergelijke bepaling, hoe moet de uitvoeringspraktijk dat dan weten: deze wordt daarmee opgezaagd met een onuitvoerbaar stuk regelgeving.

Los daarvan valt de gebrekkige afstemming op met het Bkl. Waar het Bkl kennelijk probleemloos ‘het goede van het bestaande’ omarmt, wringt het Bal zich in allerlei bochten om toch maar vooral andere termen en definities te formuleren, ook al wordt deels hetzelfde bedoeld. Dat twee AMvB’s onder één wet geheel verschillende benamingen hanteren is niet gewenst. Beter is dan ook om de activiteiten in het Bal zelf geheel uit te schrijven, er is immers al ervaring met vele tienduizenden vergunningen en voor de schaarse twijfelgevallen zou een faq-lijst bijgehouden kunnen worden. Een relativerende opmerking is, dat het praktische belang in zoverre beperkt is dat het bij de niet-vergunningplichtige activiteiten weinig zal uitmaken of een activiteit op zichzelf moet worden beschouwd of als deel van een andere activiteit maar bij vergunningplichtige activiteiten kan het leiden tot enorme vertragingen als in bezwaar of beroep wordt aangevoerd dat de aanvraag niet compleet is of als er bij handhaving een vermeende constatering is dat er vergunningplichtige werkzaamheden worden verricht die niet zijn vergund waarbij handhavers uiteraard het recht hebben om anders te denken over hetgeen vergunningplichtig is of niet, dan het vergunningverlenend gezag.

Bij deze betere afstemming moet het Bal uiteraard niet de Bkl-benadering overnemen – hoewel de NvT bij het Bal nu reeds bij veel activiteiten opmerkt dat de activiteit de facto het hele bedrijf is, of bijna het hele bedrijf, gezien de bindingen – want dan komen we van de regen in de drup c.q. dan is de overstap voor wat betreft ‘van vergunningplichtige inrichting naar vergunningplichtige activiteit’ in zoverre alleen een cosmetische operatie.

Last but not least doet zich een andere hobbel voor bij de overstap ‘van inrichting naar activiteit’. Het inrichtingenbegrip vormde een hindernis voor het kunnen reguleren (via het AB) van activiteiten met een beperkte doorlooptijd, als regel korter dan zes maanden. De NvT merkt dan ook terecht op:

Onder de Omgevingswet gelden de rijksregels als een activiteit milieubelastend is, ongeacht de duur. Wel kan het zijn dat er andere voorschriften gelden als een activiteit kort duurt.

Dit wordt echter niet consequent doorgezet. Sommige kortdurende activiteiten kunnen een enorme impact hebben op de woon- en leefomgeving zoals kermissen (waarbij de vraag is of een doorlooptijd van anderhalve week nog wel als kortdurend valt aan te merken), festivals en popconcerten: deze gaan gepaard met (voor woonomgevingen) extreem hoge geluidniveaus. Wanneer het gaat om het ‘evenwichtig toedelen van locaties’ is het niet meer dan normaal dan dat deze activiteiten een plek krijgen in het omgevingsplan. Het stellen van rijksregels ligt inderdaad niet voor de hand maar kennelijk hoeven deze zelfs niet in het omgevingsplan te worden opgenomen waar de NvT opmerkt:

Als een activiteit eenmalig op een bepaalde locatie plaatsvindt, dan is deze paragraaf niet van toepassing. Hinder, milieuvervuiling en openbare orde dienen dan gereguleerd te worden op basis van het evenementenbeleid van de gemeente.

Vooreerst is zelden sprake van eenmaligheid, als regel gaat het om activiteiten die met enige regelmaat op dezelfde locaties plaatsvinden maar inhoudelijk is het ook onjuist.

Evenementenvergunningen hebben immers met name als doel het handhaven van de openbare orde, en een APV op basis waarvan wellicht op ad hoc basis per vergunning wat geregeld kan worden met betrekking tot openingstijden en beperking van geluidhinder, is (ook volgens de ABRvS) geen toetsingskader voor de ruimtelijke aanvaardbaarheid van evenementen. Ook in het Besluit kwaliteit leefomgeving en het Omgevingsbesluit kom ik niets tegen over een regulering met betrekking tot kortdurende activiteiten. Deze zijn thans niet aan te merken als ‘inrichting’ en zitten daardoor in een niet afdoende geregeld juridisch schemergebied. Dat blijft ook zo als de Omgevingswet wegduikt voor deze consequentie van de afschaffing van het inrichtingenbegrip c.q. het nadenken over de toelaatbaarheid van activiteiten die tot nu toe ‘onder de radar bleven’. Er is op zich ook niets op tegen om (in het kader van een omgevingsplan) nu eindelijk eens echt goed na te denken over de aanvaardbaarheid van overlastgevendende activiteiten op een zekere locatie in plaats van een ad hoc beleid, met inspraak vooraf in plaats van reactief achteraf naar aanleiding van een aanvraag om een evenementenvergunning. Waar hebben we anders een Omgevingswet voor. Het is ook onverteerbaar voor bedrijven op een vaste locatie dat zij worden vastgepind op strenge geluidnormen vanwege de eis van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat en wegens vermeende slaapverstoring terwijl het geen probleem is dat feesten en andere evenementen geluidniveaus produceren die een factor honderd of méér hoger liggen. Het is ook onverenigbaar met de inmiddels verfijnde jurisprudentie op basis waarvan bij locaties waaraan als (dubbel-)bestemming openbare manifestaties of andere evenementen zijn toegekend, uitgebreid moet worden gemotiveerd waarom dat aanvaardbaar wordt geacht in relatie tot een aanvaardbaar woon- en leefklimaat, aan de hand van frequentie, geluidniveau, openingstijden enz.

- Redactioneel bij art. 3.26-3.27: er wordt gesuggereerd dat “ADR Klasse 2” een aanwijsbare groep van stoffen zou zijn (giftig, brandbaar, oxiderend enz.) maar dat is niet zo. ADR Klasse 2 heeft betrekking op alle gassen: hetzij samengeperst, hetzij samengeperst en/of sterk gekoeld. De toevoeging kan er dus uit, deze staat nu ook niet in het Bor. Zelfde opmerking bij art. 3.32 en 3.33.

Ook tekstueel: uit art. 3.27, onder d, in combinatie met art. 3.28 zou kunnen worden afgeleid

dat de opslag van methaan/CNG/LNG tot 20 m3 vergunningvrij is én dat daar geen algemene regels voor gelden maar wellicht komen dergelijk kleine opslagen van CNGLNG in de praktijk niet voor. Ik kan mij in ieder geval niet voorstellen dat de regels voor propaan of voor inerte gassen bruikbaar zouden zijn, zeker niet voor CNG maar eigenlijk ook niet voor LNG, tot 20 m3.

- Art. 3.73 – 3.81: het is wat puzzelen tussen enerzijds deze artikelen en anderzijds de categorieën 11 t/m 14 Bijlage 1 Bor maar op zich maakt het ‘uit elkaar trekken’ van o.m. metaal en minerale industrie het wel veel overzichtelijker. Wel is er naar ons idee her en der wat misgegaan bij de omzetting, zo is er een geheel nieuwe vergunningplichtige categorie ‘het verwerken van metalen ..’ (art. 3.77, lid 1 onder c) ontstaan en komt het criterium van de 2.000 m2 her en der op een niet- logische manier terug, of is juist weggefallen. Dat oppervlakte-criterium heeft thans te maken met het feit dat sommige grotere bedrijven zijn aangemerkt als ‘grote lawaaimaker’ en daarom zijn ingedeeld bij GS. Mutatis mutandis voor art. 3.78 lid 1 onder d waar de vrachtwagen- en busbedrijven uit cat. 13.3 er uit zijn gevallen met de 4^e tranche Act.besluit (waar wij nog een opmerking over hadden gemaakt waar geen gehoor aan is gegeven). Art. 3.78, lid 1 onder c is niet correct omdat de niet-IPPC galvanobedrijven thans vergunningvrij zijn. Daarnaast is met de branche van scheepswerven afgesproken dat zij vergunningplichtig zouden blijven maar zijn scheepswerven nu allemaal vergunningvrij (bij mijn weten komen er bij werven geen IPPC-installaties voor). Vraag/aanbod om er een keer een middag uitgebreid voor te gaan zitten en een en ander (bij wijze van spreken) regel voor regel door te nemen van oud naar nieuw.
- Mutatis mutandis (regel voor regel er doorheen) voor de hoofdstukken 4 en 5 waar nu voor mij de tijd ontbreekt om overal de link te leggen met het Act.besluit maar waar ik bv. aanliep tegen de niet-uitvoerbare verplichting voor scheepswerven om het testen van motoren altijd in pandig uit te voeren, en evenzeer dat stralen moet geschieden boven een vloeistofdichte voorziening waarbij ook meer algemeen opvalt dat de voorschriften m.b.t. stralen sterk afwijken van de huidige voorschriften in AB/AR. Vraag is of dit bewust anders is verwoord en zo ja waarom dan. Dat geldt ook voor vele andere voorschriften.
- In hoofdstuk 5 zijn onder meer voorschriften opgenomen met betrekking tot bodemsanering na het beëindigen van een activiteit. Daaruit blijkt niet dat dit alleen betrekking heeft op verontreiniging van na 1-1-1987. Kennelijk is dit de vervanger van art. 13 Wbb maar zo ja dan missen wij hier de redelijkheidstoets die er nu wel is, en ook is verwoord in de NRB.

Wij worden graag meer direct betrokken (dan tot nog toe) bij de verdere uitwerking, met name van het (te vage) begrip ‘activiteit’. Onduidelijke en multi-interpretabele begrippen zijn verlamvend voor de praktijk en leiden tot eindeloze procedures en slepende rechtszaken.